

مروری بر شایستگی اجتماعی - هیجانی در کودکان An overview of Social- Emotional competence in children

Masoume Yazdanipour

M. A. Student of Psychology and Education of People with Special Needs, University of Isfahan, Isfahan, Iran.

Dr. Mohammad Ashori *

Assistant Professor of Psychology and Education of People with Special Needs, University of Isfahan, Isfahan, Iran.

M.ashori@edu.ui.ac.ir

Dr. Ahmad Abedi

Associate Professor of Psychology and Education of People with Special Needs, University of Isfahan, Isfahan, Iran.

معصومه یزدانی پور

دانشجوی کارشناسی ارشد روانشناسی و آموزش افراد با نیازهای خاص، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران.

دکتر محمد عاشوری (نویسنده مسئول)

استادیار گروه روانشناسی و آموزش افراد با نیازهای خاص، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران.

دکتر احمد عابدی

دانشیار گروه روانشناسی و آموزش افراد با نیازهای خاص، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران.

Abstract

Social-Emotional competence can ensure a person's success in social life and improve the quality of his relationships. The foundation of social-emotional competence forms in childhood and individuals learn socio-emotional skills during this period. However, today, children are emotionally immature. They have few friends and their relationships with peers and adults are limited. This has had destructive consequences, such as a decrease in the level of social adjustment, behavioral problems, rejection by peers, decreased self-confidence, and, consequently, poor academic performance, anxiety, and stress. Therefore, teaching social and emotional skills to these children is a priority and can help to compensate for these problems. This study examines the socio-emotional competence, the factors affecting its growth, the consequences of weakness in social and emotional skills, the program of learning social and emotional skills, and its results.

Keywords: Social-emotional competence, Social skills, Emotional skills, Children

چکیده

شایستگی اجتماعی - هیجانی، می‌تواند موفقیت فرد را در زندگی اجتماعی تضمین نماید و کیفیت روابط او را ارتقا بخشد. شالوده شایستگی اجتماعی - هیجانی در دوره‌ی کودکی شکل می‌گیرد و در این دوره است که افراد مهارت‌های اجتماعی - هیجانی را فرا می‌گیرند. این در حالی است که امروزه، کودکان از نظر هیجانی نابالغ هستند. آن‌ها دوستان کمی دارند و روابطشان با همسالان و بزرگسالان محدود است. این موضوع پیامدهای مخربی چون کاهش سطح سازگاری اجتماعی، بروز مشکلات رفتاری، طرد شدن از سوی همسالان، کاهش اعتماد به نفس و در نتیجه، عملکرد تحصیلی ضعیف، اضطراب و استرس را برای آن‌ها به دنبال داشته است. لذا، آموزش مهارت‌های اجتماعی و هیجانی برای این کودکان در اولویت قرار دارد و می‌تواند به جبران مشکلات مذکور کمک نماید. این پژوهش به بررسی شایستگی اجتماعی - هیجانی، عوامل مؤثر بر رشد آن، پیامدهای ضعف در مهارت‌های اجتماعی و هیجانی، برنامه‌ی یادگیری مهارت‌های اجتماعی و هیجانی و نتایج ناشی از آن پرداخته است.

واژه‌های کلیدی: شایستگی اجتماعی - هیجانی، مهارت‌های اجتماعی، مهارت‌های هیجانی، کودکان.

ویرایش نهایی: آذر ۹۹

پذیرش: تیر ۹۹

دریافت: خرداد ۹۹

نوع مقاله: تحلیلی

مقدمه

کشمکش‌های اجتماعی و هیجانی، اجزای جدایی‌ناپذیر زندگی هستند که لازم است برای تعدیل شدت و نوع آن‌ها از راهبردهای خاصی استفاده شود. این راهبردها که در تنظیم هیجان به افراد کمک می‌کنند، کاهش، افزایش، سرکوب یا ابقای هیجانات را به دنبال دارند (جرمن، وندرلیندن، داکریمونت و زرماتن^۱، ۲۰۰۶). در واقع، نظم دادن به هیجانات نقشی اساسی در بهزیستی روانی افراد ایفا می‌کند و منجر به ارتقای کیفیت زندگی آن‌ها می‌شود (گارنفسکی، حسین و کرایج^۲، ۲۰۱۷). از طرف دیگر، عدم به‌کارگیری راهبردهای صحیح و

1 Jermann, Van der Linden, d'Acremont & Zermatten

2 Garnefski, Hossain & Kraaij

An overview of Social- Emotional competence in children

غیرانطباقی، همچون خودداری از بروز هیجانات، پنهان نمودن تجارب هیجانی یا سرکوب آن، خودانتقادی و نشخوار ذهنی می‌تواند پیامدهای مخربی در زمینه‌های گوناگون زندگی فرد داشته باشد و انعطاف‌پذیری روانی او را کاهش بدهد (مین، یو، لی و چای^۱، ۲۰۱۳). همچنین، بیان صحیح هیجانات، حمایت همسالان را به همراه دارد و حاکی از برخوردار بودن فرد از شایستگی اجتماعی-هیجانی است (فابس، ایزنبرگ، کربون، تریور و سوییتزر^۲، ۱۹۹۴).

شایستگی اجتماعی-هیجانی^۳، دربردارنده‌ی دانش عاطفی و مهارت‌هایی چون بیان، درک و مدیریت هیجانات است که به افراد کمک می‌کند تا در تعاملات و موقعیت‌های مختلف، پاسخ‌های اجتماعی و واکنش‌های هیجانی مناسبی از خود بروز بدهند. برخورداری از این مهارت‌ها، تحت تأثیر رشد هیجانی افراد در دوران کودکی است (گومز اورتیز، رومرا-فیلکس و اورتگا-رویز^۴، ۲۰۱۷). با این حال رشد هیجانی، به‌طور عمده به دسترسی کودکان به محیط اجتماعی بستگی دارد، زیرا این امر، فرصت‌هایی را برای یادگیری اجتماعی و هیجانی مهیا می‌کند (ریف، نتن، بروخف و ویگا^۵، ۲۰۱۵). از طرف دیگر، عملکرد هیجانی هم نقش اساسی در رشد اجتماعی کودکان و نوجوانان دارد (ریف و همکاران^۶، ۲۰۱۸). در این میان، کودکان برای کسب یادگیری هیجانی به فرصت‌های اجتماعی نیاز دارند (ریف و همکاران، ۲۰۱۵). به‌عنوان مثال شناخت هیجانی غیرکلامی که با مقایسه کردن و انتخاب حالات هیجانی مختلف چهره تعیین می‌شود، در بافتی اجتماعی آموخته می‌شود (ویفرینک، ریف، کتلا، ریو و فریجنز^۷، ۲۰۱۳).

این در حالی است که محدودیت‌های موجود برای حضور کودکان در محیط‌های اجتماعی، رشد هیجانی و اجتماعی آن‌ها را دستخوش چالش کرده است و پیامدهای منفی را برای آن‌ها به دنبال داشته است (واتانابه و همکاران^۸، ۲۰۱۹). در این پژوهش، با مرور مقالات حول موضوع شایستگی اجتماعی-هیجانی و مؤلفه‌های آن، به بررسی عوامل مؤثر بر رشد شایستگی اجتماعی-هیجانی، پیامدهای ناشی از ضعف در شایستگی اجتماعی-هیجانی و راه‌های بهبود آن پرداخته شده است.

روش

پژوهش حاضر، با روش توصیفی و از نوع مروری است که با جست‌وجو در میان منابع Taylor، Google Scholar، PubMed و غیره، از منابع مرتبط با شایستگی اجتماعی-هیجانی استخراج شده است. کلیدواژه‌هایی که برای جست‌وجو استفاده شدند، شامل شایستگی اجتماعی-هیجانی، برنامه یادگیری اجتماعی-هیجانی، دانش هیجانی، خودتنظیمی و رشد هیجانی-اجتماعی در کودکان بودند. بدین ترتیب مقالاتی که با این کلیدواژه‌ها جست‌وجو شدند، شامل موضوعاتی نظیر شایستگی اجتماعی-هیجانی، مؤلفه‌ها و عوامل مؤثر بر رشد آن، پیامدهای ضعف در مهارت‌های اجتماعی و هیجانی، برنامه‌ی مداخله جهت بهبود این مهارت‌ها و نتایج حاصله از آن است. این مقالات شامل ۶۱ مقاله طی سال‌های ۱۹۹۴ و ۲۰۲۰ هستند. اطلاعات حاصل از این منابع، مورد مقایسه، تحلیل، تفسیر و نتیجه‌گیری قرار گرفت که نتایج آن به‌صورت مروری در ادامه گزارش شده است.

یافته‌ها

بر اساس واژه‌های کلیدی جست‌وجو شده حول موضوع شایستگی اجتماعی-هیجانی در کودکان، مقالات متعددی مورد بررسی قرار گرفت. این مقالات شامل موضوعاتی چون تعریف شایستگی اجتماعی-هیجانی، مؤلفه‌های آن، رشد شایستگی اجتماعی-هیجانی و عوامل مؤثر بر آن، پیامدهای ضعف در مهارت‌های اجتماعی و هیجانی، برنامه‌ی یادگیری این مهارت‌ها و نتایج حاصل از آن بودند. در ادامه، به تفصیل به هر یک از آن‌ها پرداخته می‌شود.

تعریف شایستگی اجتماعی-هیجانی

- 1 Min, Yu, Lee & Chae
- 2 Fabes, Eisenberg, Karbon, Troyer & Switzer
- 3 Social-Emotional competence
- 4 Gómez-Ortiz, Romera-Félix & Ortega-Ruiza
- 5 Rieffe, Netten, Broekhof & Veiga
- 6 Rieffe
- 7 Wiefferink, Rieffe, Ketelaar, Raeve & Frijns
- 8 Watanabe

با وجود اینکه تعریف واحدی از شایستگی اجتماعی-هیجانی وجود ندارد، ولی می‌توان آن را مجموعه‌ای از دانش روان‌شناختی و هیجانی در رابطه با خود و دیگران و توانایی به‌کارگیری راهبردهای رفتاری و ارتباطی مناسب در موقعیت‌های اجتماعی دانست که به افراد اجازه می‌دهد عملکرد رفتاری و هیجانی مطلوبی در روابط بین‌فردی داشته باشند (پارهومنکو^۱، ۲۰۱۴). بر این اساس، برخی از مهارت‌های شناختی، همچون حل مسئله و کنترل تکانه، برابر با شایستگی هیجانی هستند (احمدپورنکی، حکیم جوادی و سلطانی شال، ۱۳۹۶). شایستگی اجتماعی نیز، شامل حالات مهم روانی فرد، همچون احساس مهم بودن، خودکارآمدی، اثرگذاری و توانایی تصمیم‌گیری می‌شود (عاشوری و جلیل‌آبکنار، ۱۳۹۷).

مؤلفه‌های شایستگی اجتماعی - هیجانی

به‌طور کلی، شایستگی اجتماعی-هیجانی شامل پنج مؤلفه‌ی اصلی است که عبارت‌اند از: خودتنظیمی^۲، شایستگی اجتماعی^۳، دانش هیجانی^۴، همدلی^۵ و مسئولیت‌پذیری^۶ (عاشوری و یزدانی‌پور، ۱۳۹۸). خودتنظیمی همچون مبنایی برای اجرای موفقیت‌آمیز وظایف رشدی در کلیه‌ی مراحل زندگی به شمار می‌رود (مک‌کلند و همکاران^۷، ۲۰۱۸) و ابزار لازم برای دستیابی به اهدافی را فراهم می‌نماید که ناشی از منافع خود یا خواسته‌های اجتماعی است (ماتریک^۸، ۲۰۱۸). شایستگی اجتماعی نیز، به توانایی فرد در انجام امور مرتبط با استقلال شخصی خود و مسئولیت‌های اجتماعی اشاره دارد که مهارت‌های رفتاری، هیجانی، انگیزشی و شناختی مختلفی را در برمی‌گیرد (عاشوری و جلیل‌آبکنار، ۱۳۹۷). منظور از دانش هیجانی، توانمندی فرد در خواندن نشانه‌های هیجانی و تشخیص حالات هیجانی در موقعیت‌های مختلف است (رول، کوجلین و پترمن^۹، ۲۰۱۲). بروز هرگونه آسیب در دانش هیجانی موجب شکل‌گیری مشکل در خودتنظیمی شناختی شده و مشکلات روان‌شناختی و هیجانی مختلفی را به دنبال خواهد داشت (ایزارد و همکاران^{۱۰}، ۲۰۰۸). همدلی از دیگر مؤلفه‌های شایستگی اجتماعی-هیجانی است که نقشی بازدارنده در ابراز پرخاشگری دارد (جولیف و فرینگتون^{۱۱}، ۲۰۰۴) و کودک را قادر می‌سازد تا احساسات دیگران را درک کند (یی، جنتزler، رامسی و روت^{۱۲}، ۲۰۱۶). درنهایت، مسئولیت‌پذیری به حس وظیفه‌شناس بودن، پاسخگویی و تعهد داشتن اشاره دارد (طالبی و خوشبین، ۱۳۹۱). درواقع، مسئولیت‌پذیری، یک الزام درونی برای اجرای صحیح وظایفی است که فرد بر عهده دارد (جاگر و فیفکا^{۱۳}، ۲۰۲۰).

رشد شایستگی اجتماعی-هیجانی

رشد اجتماعی-هیجانی در کودکان پیش‌دستانی، از موضوعات مورد بحث میان متخصصان است. مطالعات نشان داده‌اند دانش هیجانی و سازگاری اجتماعی از سنین پایین توسعه می‌یابد (آلوانلی، یوسیف و میخایلوو^{۱۴}، ۲۰۲۰)، چراکه کودک از همان سنین خردسالی وارد سیستم روابط می‌شود؛ از طریق آن، تجربه‌ی هیجانی به دست می‌آورد و الگوی رفتاری خود را شکل می‌دهد (کیرنان و هوئرتا^{۱۵}، ۲۰۰۸). هنگامی که کودک قادر به درک مفهوم احساسات و دانش هیجانی شود، می‌تواند احساسات شخصی خود را نیز کنترل نماید (اوینگ، هرس،

- 1 Parhomenko
- 2 Self- regulation
- 3 Social competence
- 4 Emotional knowledge
- 5 Empathy
- 6 Responsibility
- 7 McClelland
- 8 Matric
- 9 Röll, Koglin, Petermann
- 10 Izard
- 11 Jolliffe & Farrington
- 12 Yi, Gentzler, Ramsey & Root
- 13 Jäger & Fifka
- 14 Alwaely, Yousif & Mikhaylov
- 15 Kiernan & Huerta

An overview of Social- Emotional competence in children

دیلک، رحیم و ترنتاکوستا^۱، ۲۰۱۹). لذا، از آنجا که کودکان در چهار سالگی شروع به تعریف هیجان‌ها می‌کنند، والدین می‌توانند در این زمان پایه و اساس رشد هیجانی را ایجاد نمایند (پاول و دانلپ^۲، ۲۰۰۹).

همچنین، مطالعات نشان داده‌اند که ارتباط مثبتی میان مفهوم خودتنظیمی و توانایی‌هایی رشدی اجتماعی و هیجانی کودک وجود دارد (وندربیل و همکاران^۳، ۲۰۱۶). خودتنظیمی هیجانی، امکان ارتقای توانایی‌های خاصی همچون همدلی، فاصله‌گیری از خودمحوری و همدردی را فراهم می‌آورد. به‌عنوان مثال، همان‌طور که کودک، قدم‌به‌قدم با احساسات شخصی خود کنار می‌آید، از سه مرحله‌ی روان‌شناختی ذهنی‌سازی^۴، اثر تطابق^۵ و انگیزه‌ی همدلی^۶ عبور می‌کند و وارد وضعیت همدلی می‌شود (بی و همکاران، ۲۰۱۶). لذا رشد هیجانی یک کودک سه چهار ساله، با ابراز محبت به اعضای خانواده و داشتن برخورد دوستانه با دیگران مشخص می‌شود (جانسون، هاوس، ایزنبرگ، کوهل‌هوف و دادنی^۷، ۲۰۱۷).

علاوه بر این، کودکان در سنین سه و چهار سالگی، با آغاز روابط دوستانه، ارتباطات اجتماعی خارج از خانواده را آغاز می‌کنند. آن‌ها در حال آموختن تفاوت میان رفتارهای قابل‌قبول و غیرقابل‌قبول اجتماعی هستند و هنگام انجام کارهای دشوار، مهارت‌های خاصی مثل پشتکار را کسب می‌کنند (جونز، گرینبرگ و کرولی^۸، ۲۰۱۵). لذا، سال‌های پیش‌دستانی دوره‌ای را نشان می‌دهند که در طی آن، پایه‌های بلوغ و شایستگی اجتماعی گذاشته می‌شوند (گارنر و پارکر^۹، ۲۰۱۸). در این زمان، کودک هنجارهای رفتاری عینی را تعیین می‌کند و دائماً خود را به‌عنوان یک شخص اجتماعی کشف می‌نماید (گارنر و استپ^{۱۰}، ۲۰۰۱).

عوامل مؤثر بر شایستگی اجتماعی - هیجانی

عوامل گوناگونی اعم از آموزشی، پزشکی و رفاهی وجود دارند که بر شایستگی اجتماعی-هیجانی کودکان تأثیر می‌گذارند (دارلینگ-چرچیل و لیپمن^{۱۱}، ۲۰۱۶). به‌طور کلی، می‌توان این عوامل را به دو دسته تقسیم نمود که عبارت‌اند از: ویژگی‌های شخصی و عوامل خارجی (بریوکس، هاروی و لاگو-کندلاس^{۱۲}، ۲۰۱۶).

از جمله ویژگی‌های شخصی کودک که شایستگی اجتماعی-هیجانی را تحت تأثیر قرار می‌دهد، می‌توان به سن اشاره نمود. سن کودک بر رشد اجتماعی-هیجانی او تأثیر می‌گذارد؛ به‌طوری‌که تنها آن دسته از کودکان پنج‌ساله دانش هیجانی را کسب می‌کنند که آگاهی بیشتری داشته باشند. جنسیت نیز، از دیگر عوامل شخصی مهم است. مطالعات نشان داده است که دختران نسبت به پسران از رشد هیجانی بالاتری برخوردار هستند و سازگاری اجتماعی بیشتری را نشان می‌دهند. از طرف دیگر، مشکلات اجتماعی-هیجانی پسران نیز دو برابر دختران است (آلوالی و همکاران، ۲۰۲۰).

در کنار خصوصیات شخصی کودک، دسته‌ای از عوامل بیرونی نیز، همچون روابط خانوادگی، محل زندگی و رفتار معلم بر رشد شایستگی اجتماعی-هیجانی او تأثیر می‌گذارد (بریوکس و همکاران، ۲۰۱۶). ممکن است والدین به ابراز احساسات کودک واکنش‌های مختلفی اعم از حمایتی یا غیرحمایتی نشان دهند. در صورتی‌که واکنش والدین نسبت به احساسات کودک مثبت و حمایتی باشد، کودک می‌تواند از نظر هیجانی شایستگی لازم را کسب کند (دنهام، باسط، زینسر و ویات^{۱۳}، ۲۰۱۴)، اما اگر واکنش آن‌ها منفی و از نوع غیرحمایتی باشد، موجب ایجاد ناراحتی، ترس و کاهش تنظیم هیجانی در کودک می‌شود (لوئی، کیل و پاس^{۱۴}، ۲۰۱۱).

-
- 1 Ewing, Herres, Dilks, Rahim & Trentacosta
 - 2 Powell & Dunlap
 - 3 Van der Pol
 - 4 Mentalizing
 - 5 Affect matching
 - 6 Empathic motivation
 - 7 Johnson, Hawes, Eisenberg, Kohlhoff & Dudeney
 - 8 Jones, Greenberg & Crowley
 - 9 Garner & Parker
 - 10 Garner & Estep
 - 11 Darling-Churchill & Lippman
 - 12 Breau, Harvey & Lugo-Candelas
 - 13 Denham, Bassett & Wyatt
 - 14 Luebbe, Kiel & Buss

در این میان، الگوهای خانوادگی نیز از عوامل مؤثر بر شایستگی اجتماعی-هیجانی کودک به شمار می‌رود؛ به طوری که کودکان در خانواده‌های تک‌والدی، نسبت به کسانی که در کنار هر دو والد زندگی می‌کنند، مشکلات اجتماعی و هیجانی بیشتری دارند. همچنین، دختران روستایی نیز که به طور متناوب با هر یک از والدین خود زندگی می‌کنند، نسبت به دختران شهری با وضعیتی مشابه، مشکلات اجتماعی-هیجانی بیشتری دارند (اورنیوس و همکاران^۱، ۲۰۱۹).

رابطه با معلم و همسالان نیز، از دیگر عوامل مطرح در این زمینه است که تأثیراتی مشابه روابط خانوادگی بر شایستگی اجتماعی-هیجانی از خود بر جای می‌گذارد (دنهام و باسط^۲، ۲۰۱۹). کودکان خردسال از طریق تعاملات غنی روزانه با معلم و همسالان خود، درباره‌ی هیجانات اطلاعات کسب می‌کنند. زمانی که آن‌ها مستقیماً، درگیر تعامل نباشند، می‌توانند با مشاهده‌ی رفتارهای اجتماعی و هیجانی همسالان و معلم خود، هنجارهای اجتماعی کلاس را فرا بگیرند؛ بنابراین، معلمان، تسهیل‌کنندگان رشد مهارت‌های اجتماعی و هیجانی در کودکان هستند (دنهام، باسط و زینسر^۳، ۲۰۱۲).

علاوه بر این، وابستگی کودکان به وسایل دیجیتالی نیز، می‌تواند بر رشد شایستگی اجتماعی-هیجانی تأثیر داشته باشد. امروزه، بهترین دوست کودکان، وسایل دیجیتالی و تلویزیون است و روش‌های موردعلاقه‌ی آن‌ها برای گذراندن زمان، تماشای فیلم‌های انیمیشنی و بازی‌های رایانه‌ای است. این تفریحات باعث می‌شوند ارتباط کودکان با همسالان و بزرگسالان بسیار کاهش پیدا کند و گاهی به صفر برسد (واتانابه و همکاران، ۲۰۱۹).

ضعف در سطح شایستگی اجتماعی-هیجانی

پایین بودن میزان شایستگی اجتماعی-هیجانی، مشکلات گوناگونی را برای کودکان رقم می‌زند که مهم‌ترین آن، ناتوانی در برقراری روابط اجتماعی است. مطالعات نشان داده است کودکانی که با مهارت‌های اجتماعی-هیجانی کمتری وارد مدرسه می‌شوند، بیشتر احتمال دارد که طرد شوند. آن‌ها غالباً کمرو هستند (ریوز-حبیب^۴، ۲۰۱۵)، با معلمان رابطه‌ی کمتری دارند و از حضور در مدرسه لذت نمی‌برند (دباز و همکاران^۵، ۲۰۱۷). عملکرد تحصیلی آن‌ها ضعیف‌تر از سایر دانش‌آموزان است (بنت، بندرسکای و لویس^۶، ۲۰۰۵) و از خلاقیت کافی برخوردار نیستند (بی‌هان و فاروکوی^۷، ۲۰۱۳). مجموع این امور می‌تواند سرآغاز مشکلات بعدی برای کودکان باشد، به طوری که اعتمادبه‌نفس آن‌ها را تحت تأثیر قرار می‌دهد و باعث ایجاد میزان بالایی از اضطراب می‌گردد (آلوانلی و همکاران، ۲۰۲۰).

علاوه بر این، بروز مشکلات رفتاری نیز، از دیگر نتایج پایین بودن میزان شایستگی اجتماعی-هیجانی است (دباز و همکاران، ۲۰۱۷)؛ چراکه این کودکان، به قدر کافی از مهارت همدلی برخوردار نیستند (بی‌هان و فاروکوی، ۲۰۱۳) و نمی‌توانند به شکلی مناسب به دیگران واکنش نشان دهند (دنهام و همکاران^۸، ۲۰۰۲). این موضوع، باعث تشدید پرخاشگری و قلدری در این کودکان می‌شود (سولیوان، کارمودی و لویس^۹، ۲۰۱۰) و به سازگاری اجتماعی آن‌ها آسیب وارد می‌نماید (کورچیا، برکوویتس، کورتوم، دل‌مورال و باوئر^{۱۰}، ۲۰۲۰).

پایین بودن سطح شایستگی اجتماعی-هیجانی، توان افراد در مقابله با مشکلات را نیز کاهش می‌دهد و میزان تاب‌آوری را در آن‌ها پایین می‌آورد (گارفنسکی و همکاران، ۲۰۱۷). کودکانی که از مهارت‌های اجتماعی-هیجانی لازم و کافی برخوردار نیستند، در برخورد با مسائل اجتماعی، نمی‌توانند راه‌حل مناسب را اتخاذ کنند (کریک و داج^{۱۱}، ۱۹۹۴) و به جای حل مشکلات، از روبه‌رو شدن با آن‌ها اجتناب می‌کنند (گریگوری، لچانس و تیلور^{۱۲}، ۲۰۱۵). علاوه بر این، تصمیم‌گیری برای آن‌ها امری دشوار تلقی می‌شود (دینر و کیم^{۱۳}، ۲۰۰۴).

- 1 Eurenus
- 2 Denham & Bassett
- 3 Denham, Bassett & Zinsser
- 4 Rios- habib
- 5 Diaz
- 6 Bennett, Bendersky, Lewis
- 7 Bhan & Farooqui
- 8 Denham
- 9 Sullivan, Carmody & Lewis
- 10 Courchia, Berkovits, Kurtom, Del Moral & Bauer
- 11 Crick & Dodge
- 12 Gregoire, Lachance & Taylor
- 13 Diener & Kim

An overview of Social- Emotional competence in children

برنامه‌ی یادگیری مهارت‌های اجتماعی-هیجانی

برنامه‌ی یادگیری اجتماعی-هیجانی^۱ شامل فرآیندهایی است که بر اساس آن، کودکان می‌توانند دانش و مهارت لازم جهت فعالیت در اجتماعات مختلف را به دست آورند. باور محوری این برنامه چنین است که کودکان می‌توانند از طریق یادگیری، بر رفتارهای خود کنترل و نظارت داشته باشند (زینس^۲، ۲۰۰۴؛ به نقل از امام‌قلی‌وند، کدیور و پاشاشریفی، ۱۳۹۷). در تعریف این برنامه، از پنج مؤلفه‌ی اصلی نام‌برده می‌شود که عبارت‌اند از: تصمیم‌گیری مسئولانه، مهارت‌های رابطه، خودمدیریتی، آگاهی اجتماعی و خودآگاهی (راهنمای مشارکت برای یادگیری آموزشگاهی، اجتماعی و هیجانی^۳، ۲۰۱۳).

تصمیم‌گیری مسئولانه به توانایی تصمیم‌گیری ایمن، محترمانه و اخلاقی در مورد رفتار و تعامل شخص با دیگران اشاره دارد (راهنمای مشارکت برای یادگیری آموزشگاهی، اجتماعی و هیجانی، ۲۰۱۳). این امر بر حل مشکلات اجتماعی تأثیر می‌گذارد و از بروز آن‌ها پیشگیری می‌کند. این موضوع باعث می‌شود کودکانی که مهارت تصمیم‌گیری بهتری دارند، قدرت همدلی و رفتارهای جامعه‌پسندانه‌ی بیشتری را نمایان کنند (انگلی، نولا و مالتی^۴، ۲۰۱۴). مهارت‌های رابطه نیز، به توانایی شکل‌دهی و حفظ روابط دوستی سالم، گوش دادن فعال به دیگران، داشتن همکاری مشارکتی و برخورد سازنده با دیگران کمک می‌کند (راهنمای مشارکت برای یادگیری آموزشگاهی، اجتماعی و هیجانی، ۲۰۱۳). مطالعات حاکی از آن است که دانش‌آموزان با مهارت‌های رابطه‌ی قوی‌تر، محبوب‌تر و موردقبول‌تر هستند و در مقایسه با دانش‌آموزانی که مهارت‌های رابطه‌ی ضعیف‌تری دارند، دوستی‌های متقابل بیشتری را تجربه می‌کنند (وون، کیم و شریدان^۵، ۲۰۱۲).

از دیگر مؤلفه‌های این برنامه، خودمدیریتی است که به مهارت‌هایی که به تنظیم مؤثر افکار، احساسات و رفتارهای فرد کمک می‌کند، اشاره دارد (راهنمای مشارکت برای یادگیری آموزشگاهی، اجتماعی و هیجانی، ۲۰۱۳). برخورداری از مهارت‌های موجود در این زمینه، با مشکلات رفتاری کمتر (گرازیانو، ریابویس، کین و کالکینز^۶، ۲۰۰۷)، عزت‌نفس بالاتر (تانگنی، بانومیسستر و بون^۷، ۲۰۰۴) و پیشرفت تحصیلی بیشتر (دوکورت، تی‌سوکایاما و کیربای^۸، ۲۰۱۳) ارتباط دارد. آگاهی اجتماعی نیز به توانایی افراد در درک رفتار و نقطه‌نظر دیگران و همچنین، نشان دادن همدلی اشاره دارد (راهنمای مشارکت برای یادگیری آموزشگاهی، اجتماعی و هیجانی، ۲۰۱۳). مهارت‌های قوی‌تر در این زمینه، با رفتارهای پرخاشگرانه‌ی کمتر (لی و همکاران^۹، ۲۰۱۵) و رفتارهای جامعه‌پسندانه‌ی بیشتر (سیگالا، موری و فنرگی^{۱۰}، ۲۰۱۴) ارتباط دارد. همچنین، خودآگاهی، به مهارت‌هایی اشاره دارد که در شناسایی احساسات و افکار شخصی خود و درک چگونگی اثرگذاری افکار و احساسات بر رفتار مؤثر هستند. علاوه بر این، این مفهوم، حاکی از خودکارآمدی و توانایی ارزیابی نقاط قوت و ضعف شخصی است (راهنمای مشارکت برای یادگیری آموزشگاهی، اجتماعی و هیجانی، ۲۰۱۳) که می‌تواند کیفیت زندگی کودکان و مراقبان آن‌ها را ارتقا دهد (ملگار جو گونزالز، پرفرناندز، رویزاستبان و والورد مولینا^{۱۱}، ۲۰۱۹).

آنچه در رابطه با برنامه یادگیری اجتماعی-هیجانی حائز اهمیت است، تأثیرات فراوانی است که برجای می‌گذارد. برنامه‌ی یادگیری مهارت‌های اجتماعی-هیجانی می‌تواند شایستگی اجتماعی-هیجانی را بهبود بخشد و در نتیجه آن، مشکلات اجتماعی، رفتاری و هیجانی را رفع نماید (بدری گرگری، ادیب، هاشمی نصرت‌آباد و عرفانی آداب، ۱۳۹۷). این برنامه که هم می‌تواند جنبه‌ی درمان و هم جنبه‌ی پیشگیری داشته باشد (گولدنر و فیوئربرون^{۱۲}، ۲۰۱۶)، یکی از اهداف اصلی آموزش و پرورش به شمار می‌رود (استویبر^{۱۳}، ۲۰۱۱).

1 Social and emotional learning program

2 Zins

3 The Collaborative for Academic, Social, and Emotional Learning (CASEL) guide

4 Ongley, Nola & Malti

5 Kwon, Kim & Sheridan

6 Graziano, Reavis, Keane & Calkins

7 Tangney, Baumeister & Boone

8 Duckworth, Tsukayama & Kirby

9 Li

10 Cigala, Mori & Fangareggi

11 Melgarejo González-Conde, Pérez-Fernández, Ruiz-Esteban & Valverde-Molina

12 Gueldner & Feuerborn

13 Stoiber

به طور کلی، این برنامه، می تواند وضعیت تحصیلی کودکان را بهبود ببخشد (دوتری و شارکی^۱، ۲۰۱۷)، عزت نفس آن ها را افزایش دهد، کم رویی را در کودکان برطرف نماید (توکلی زاده، زنگنه فر و صفرزاده، ۱۳۹۷) و منجر به کاهش پرخاشگری (حصار سرخی، طبیعی، اصغری نکاح و باقری، ۱۳۹۵) و مشکلات رفتاری (دی مگیو، زاپالا، پیس و ایزارد^۲، ۲۰۱۷) گردد. همچنین، مطالعات نشان داده است که برنامه یادگیری مهارت های اجتماعی-هیجانی، سطح تاب آوری را در کودکان ارتقا می دهد و منجر به افزایش مقاومت آن ها در شرایط دشوار زندگی می شود (کرامر و کاسترو الیوو^۳، ۲۰۱۶). منظور از تاب آوری، توانایی انسان در انطباق و سازگاری یافتن با بلاها و فشارهای جانگه و غلبه کردن بر آن هاست. در واقع، ویژگی تاب آوری افراد با مهارت های اجتماعی و توانایی های درونی او پشتیبانی شده، توسعه می یابد و همچون یک خصوصیت مثبت متجلی می شود (کلیور و مورل^۴، ۲۰۱۲).

بحث و نتیجه گیری

هدف از پژوهش حاضر، بررسی مؤلفه های شایستگی اجتماعی-هیجانی، عوامل مؤثر بر رشد آن، پیامدهای ناشی از ضعف در شایستگی اجتماعی-هیجانی و راه های بهبود آن بود. نتایج حاصل از مطالعات و پژوهش های انجام شده حاکی از آن است که شایستگی اجتماعی-هیجانی نقشی اساسی در عملکرد اجتماعی و هیجانی کودکان ایفا می کند و در نتیجه، بر بهزیستی روانی و کیفیت زندگی آن ها تأثیر قابل توجهی بر جا می گذارد با توجه به اینکه بسیاری از مشکلات رفتاری و روانی کودکان، از کاستی و نقص در شایستگی اجتماعی-هیجانی ناشی می شود، توجه به این امر در اولویت قرار می گیرد و استفاده از روش هایی که به بهبود مهارت های اجتماعی-هیجانی در کودکان بپردازد، پیشنهاد می شود. در این راستا، پژوهش های گسترده ای جهت طراحی برنامه های یادگیری مهارت های اجتماعی-هیجانی و بررسی اثربخشی آن، در خارج از کشور انجام شده است ولی پژوهش های داخلی در این حوزه، کمتر و نسبتاً جدید هستند. لذا انتظار می رود در پژوهش های آتی، به بررسی وضعیت شایستگی اجتماعی-هیجانی در سنین مختلف و گروه های گوناگون کودکان پرداخته شود و از نتایج مطالعه حاضر، در راستای ایجاد برنامه های توسعه هیجانی-اجتماعی برای کودکان، مطابق با فرهنگ ایران استفاده شود. علاوه بر این، با توجه به اهمیتی که مقوله های شایستگی اجتماعی-هیجانی در موفقیت فردی اشخاص دارد، شایسته است که بهبود و تقویت مهارت های اجتماعی-هیجانی، بیش از پیش مورد توجه اولیای امور آموزشی و تربیتی کودکان قرار بگیرد.

منابع

- احمدپورتنکی، زهرا؛ حکیم جوادی، منصور و سلطانی شال، رضا (۱۳۹۶). تأثیر آموزش شایستگی هیجانی-اجتماعی بر پرخاشگری، حل مسئله و خوش بینی دانش آموزان با پایگاه اجتماعی اقتصادی پایین. *سلامت روانی کودک*، ۵(۲)، ۱۱۹-۱۰۷.
- امامقلی وند، فاطمه؛ کدیور، پروین و پاشاشریفی، حسن (۱۳۹۸). شاخص های روان سنجی پرسشنامه شایستگی هیجانی-اجتماعی دانش آموزان (SECQ). *فصلنامه انداز گیری تربیتی*، ۹(۳۳)، ۱۰۱-۷۹.
- بدری گرگری، رحیم؛ ادیب، یوسف؛ هاشمی نصرت آباد، تورج و عرفانی آداب، الهام (۱۳۹۸). مقایسه اثربخشی برنامه های یادگیری اجتماعی-هیجانی کودکان قوی بر شایستگی اجتماعی-هیجانی، تاب آوری تحصیلی و احساس تعلق به مدرسه دانش آموزان مقطع ابتدایی مناطق برخوردار و محروم شهر همدان. *راهبردهای آموزش در علوم پزشکی*، ۴(۱۲)، ۶۱-۷۶.
- توکلی زاده، جهان شیر؛ زنگنه فر، ابراهیم و صفرزاده، سمیه (۱۳۹۷). اثربخشی آموزش شایستگی-اجتماعی بر افزایش عزت نفس و کاهش کم رویی دانش آموزان با ناتوانی های متعدد شهرستان قاین. *مجله پرستاری کودکان*، ۴(۴)، ۸-۱.
- حصار سرخی، ربابه؛ طبیعی، زهرا؛ اصغری نکاح، محسن و باقری، نادر (۱۳۹۵). اثربخشی آموزش شایستگی هیجانی بر افزایش دانش هیجانی، تنظیم هیجانی و کاهش پرخاشگری و کودکان بی سرپرست و بدسرپرست. *روانشناسی بالینی*، ۸(۳)، ۳۷-۴۸.
- طالبی، ابوتراب و خوشبین، یوسف (۱۳۹۱). مسئولیت پذیری اجتماعی جوانان. *فصلنامه علوم اجتماعی*، ۱۹، ۵۹، ۲۴۰-۲۰۷.
- عاشوری، محمد و جلیل ابکنار، سیده سمیه (۱۳۹۷). بررسی اثربخشی برنامه ایمن سازی روانی بر کفایت اجتماعی افراد با فلج مغزی. *فصلنامه کودکان استثنایی*، ۱۸(۳)، ۲۹-۳۸.

An overview of Social- Emotional competence in children

- عاشوری، محمد و یزدانی پور، معصومه (۱۳۹۸). بررسی ویژگی‌های روان‌سنجی نسخه فارسی مقیاس ارزش‌های اجتماعی هیجانی و تاب‌آوری در کودکان عادی و ناشنوای پیش‌دبستانی. *فصلنامه توانمندسازی کودکان استثنایی*، ۱۰(۳)، ۱۰۹-۱۲۴.
- Alwaely, S. A., Yousif, N. B. A., & Mikhaylov, A. (2020). Emotional development in preschoolers and socialization. *Early child development and care*, 190(9), 1-10.
- Bennett, D. S., Bendersky, M., & Lewis, M. (2005). Antecedents of emotion knowledge: Predictors of individual differences in young children. *Cognition & emotion*, 19(3), 375-396.
- Bhan, S., & Farooqui, Z. (2013). Social Skills Training of Children with Learning Disability. *Disability, CBR & Inclusive Development*, 24(2), 54-63.
- Breaux, R. P., Harvey, E. A., & Lugo-Candelas, C. I. (2016). The role of parent psychopathology in emotion socialization. *Journal of Abnormal Child Psychology*, 44(4), 731-743.
- Collaborative for Academic, Social, and Emotional Learning (CASEL) Guide. (2013). Effective Social and Emotional Learning: Programs preschool and elementary school edition, editorial assistance and design: KSA-Plus Communications, Inc.
- Cigala, A., Mori, A., & Fangareggi, F. (2014). Learning others' point of view: perspective taking and prosocial behaviour in preschoolers. *Early Child Development and Care*, 185(5), 1199-1215.
- Courchia, B., Berkovits, M. D., Kurtom, W., Moral, T. D., & Bauer, C. R. (2020). Association between neonatal seizures and social-emotional development and adaptive behavior in extremely low birth weight infants. *Journal of Child Neurology*, 35(5), 331-335.
- Cramer, K. M., & Castro-Olivo, S. (2016). Effects of a culturally adapted social-emotional learning intervention program on students' mental health. *Contemporary School Psychology*, 20(2), 118-129.
- Crick, N. R., & Dodge, K. A. (1994). A review and reformulation of social information-processing mechanisms in children's social adjustment. *Psychological bulletin*, 115(1), 74-101.
- Darling-Churchill, K. E., & Lippman, L. (2016). Early childhood social and emotional development: Advancing the field of measurement. *Journal of Applied Developmental Psychology*, 45, 1-7.
- Denham, S. A., Bassett, H. H., Zinsser, K., & Wyatt, T. M. (2014). How preschoolers' social-emotional learning predicts their early school success: Developing theory-promoting, competency-based assessments. *Infant and Child Development*, 23(4), 426-454.
- Denham, S. A., & Bassett, H. H. (2019). Early childhood teachers' socialization of children's emotional competence. *Journal of Research in Innovative Teaching & Learning*, 12(2), 133-150.
- Denham, S. A., Bassett, H. H., & Zinsser, K. (2012). "Early childhood teachers as socializers of young children's emotional competence", *Early Childhood Education Journal*. 40(3), 137-143.
- Denham, S. A., Caverly, S., Schmidt, M., Blair, K., DeMulder, E., Caal, S., ... & Mason, T. (2002). Preschool understanding of emotions: Contributions to classroom anger and aggression. *Journal of Child Psychology and Psychiatry*, 43(7), 901-916.
- Diaz, A., Eisenberg, N., Valiente, C., VanSchyndel, S., Spinrad, T. L., Berger, R., Hernandez, M. M., Silva, K. M., & Southworth, J. (2017). Relations of positive and negative expressivity and effortful control to kindergarteners' student-teacher relationship, academic engagement, and externalizing problems at school. *Journal of research in personality*, 67, 3-14.
- Diener, M. L., & Kim, D. (2004). Maternal and child predictors of preschool children's social competence. *Journal of applied developmental psychology*, 25(1), 13-24.
- Di Maggio, R., Zappulla, C., Pace, U., & Izard, C. E. (2017). Adopting the emotions course in the Italian context: a pilot study to test effects on social-emotional competence in preschool children. *Child Indicators Research*, 10(2), 571-590.
- Dougherty, D., & Sharkey, J. (2017). Reconnecting Youth: Promoting emotional competence and social support to improve academic achievement. *Children and Youth Services Review*, 74, 28-34.
- Duckworth, A. L., Tsukayama, E., & Kirby, T. (2013). Is it really self-control? Examining the predictive power of the delay gratification task. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 39, 843-855.
- Eurenius, E., Richter Sundberg, L., Vaezghasemi, M., Silfverdal, S. A., Ivarsson, A & Lindkvist, M. (2019). Social-emotional problems among three-year-olds differ based on the child's gender and custody arrangement. *Acta Paediatrica*, 108(6), 1087-1095.
- Ewing, E. S. K., Herres, J., Dilks, K. E., Rahim, F., & Trentacosta, C. J. (2019). Understanding of emotions and empathy: Predictors of positive parenting with preschoolers in economically stressed families. *Journal of Child and Family Studies*, 28(5), 1346-1358.
- Fabes, R. A., Eisenberg, N., Karbon, M., Troyer, D., & Switzer, G. (1994). The relations of children's emotion regulation to their vicarious emotional responses and comforting behaviors. *Child Development*, 65(6), 1678-1693.
- Garnefski, N., Hossain, S., & Kraaij, V. (2017). Relationships between maladaptive cognitive emotion regulation strategies and psychopathology in adolescents from Bangladesh. *Archives of Depression and Anxiety*, 2(3), 23-29.
- Garner, P. W., & Estep, K. M. (2001). Emotional competence, emotion socialization, and young children's peer-related social competence. *Early Education and Development*, 12(1), 29-48.
- Garner, P. W., & Parker, T. S. (2018). Young children's picture-books as a forum for the socialization of emotion. *Journal of Early Childhood Research*, 16(3), 291-304.

- Gómez-Ortiza, O., Romera-Félix, E., & Ortega-Ruiza, R. (2017). Multidimensionality of social competence: measurement of the construct and its relationship with bullying roles. *Journal of Psychodidactics*, 22(1), 37–44.
- Graziano, P., Reavis, R., Keane, S., & Calkins, S. (2007). The role of emotion regulation and the student-teacher relationship in children's academic success. *Journal of School Psychology*, 45, 3–19.
- Gregoire, S., Lachance, L., & Taylor, G. (2015). Mindfulness, mental health and emotion regulation among workers. *International Journal of Wellbeing*, 5(4), 96-119.
- Gueldner, B. A., & Feuerborn, L. L. (2016). Integrating mindfulness-based practices into social and emotional learning: A case application. *Mindfulness*, 7(1), 164-175.
- Izard, C. E., King, K. A., Trentacosta, C. J., Morgan, J. K., Laurenceau, J. P., Krauthamer-Ewing, E. S., & Finlon, K. J. (2008). Accelerating the development of emotion competence in Head Start children: Effects on adaptive and maladaptive behavior. *Development and psychopathology*, 20(1), 369-397.
- Jäger, J., & Fifka, M. (2020). A comparative study of corporate social responsibility in English and German professional football. *Soccer & Society*; 21(6) 1-19.
- Jermann, F., Van der Linden, M., d'Acremont, M., & Zermatten, A. (2006). Cognitive emotion regulation questionnaire (CERQ). *European Journal of Psychological Assessment*. 22(2), 126-131.
- Johnson, A. M., Hawes, D. J., Eisenberg, N., Kohlhoff, J., & Dudeney, J. (2017). Emotion socialization and child conduct problems: A comprehensive review and meta-analysis. *Clinical Psychology Review*, 54, 65–80
- Jolliffe, D., & Farrington, D. P. (2004). Empathy and offending: A systematic review and meta-analysis. *Aggression and violent behavior*, 9(5), 441-476.
- Jones, D. E., Greenberg, M., & Crowley, M. (2015). Early social-emotional functioning and public health: The relationship between kindergarten social competence and future wellness. *American Journal of Public Health*, 105(11), 2283–2290.
- Kiernan, K. E., & Huerta, M. C. (2008). Economic deprivation, maternal depression, parenting and children's cognitive and emotional development in early childhood 1. *The British Journal of Sociology*, 59(4), 783–806.
- Kliwer, W., & Murrelle, L. (2012). Risk and protective factors for adolescent substance use: findings from a study in selected Central American countries. *Journal of Adolescent Health*, 40(5), 448-455.
- Kwon, K., Kim, E.M., & Sheridan, S.M. (2012). A contextual approach to social skills assessment in the peer group: who is the best judge? *School Psychology Quarterly*, 27, 121–133.
- Li, X., Bian, C., Chen, Y., Huang, J., Ma, Y., Tang, L., & Yu, Y. (2015). Indirect aggression and parental attachment in early adolescence: examining the role of perspective taking and empathetic concern. *Personality and Individual Differences*, 86, 499–503.
- Luebke, A. M., Kiel, E. J., & Buss, K. A. (2011). Toddlers' context-varying emotions, maternal responses to emotions, and internalizing behaviors. *Emotion*, 11(3), 697.
- Matric, M. (2018). Self-regulatory systems: Self-regulation and learning. *Journal of Process Management. New Technologies*, 6(4), 79-84.
- McClelland, M., Geldhof, J., Morrison, F., Gestsdóttir, S., Cameron, C., Bowers, E., Duckworth, A., Little, T., & Grammer, J. (2018). Self-regulation. In *Handbook of life course health development* (pp. 275-298). Springer, Cham.
- Melgarejo González-Conde, V., Pérez-Fernández, V., Ruiz-Esteban, C., & Valverde-Molina, J. (2019). Impact of self-efficacy on the quality of life of children with Asthma and Their caregivers. *Archivos de Bronconeumología (English Edition)*, 55(4), 189–194.
- Min, J. A., Yu, J. J., Lee, C. U., & Chae, J. H. (2013). Cognitive emotion regulation strategies contributing to resilience in patients with depression and/or anxiety disorders. *Comprehensive Psychiatry*, 54(8), 1190-1197.
- Ongley, S. F., Nola, M., & Malti, T. (2014). Children's giving: moral reasoning and moral emotions in the development of donation behaviors. *Frontiers in Psychology*, 5(458), 458.
- Parhomenko, K. (2014). Diagnostic methods of socio-emotional competence in children. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 146, 329-333.
- Powell, D., & Dunlap, G. (2009). Evidence-Based Social-Emotional Curricula and Intervention Packages for Children 0-5 Years and Their Families (Roadmap to Effective Intervention Practices). Tampa, Florida: University of South Florida, Technical Assistance Center on Social Emotional Intervention for Young Children.
- Rieffe, C., Broekhof, E., Eichengreen, A., Kouwenberg, M., Veiga, G., da Silva BMS, van der Laan, A., & Frijns, JHM. (2018). Friendship and emotion control in pre-adolescents with or without hearing loss. *The Journal of Deaf Studies and Deaf Education*, 23(3), 209–218.
- Rieffe, C., Netten, A. P., Broekhof, E., & Veiga, G. (2015). The role of environment in children's emotion socialization: The case of deaf or hard-of-hearing (DHH) children. In M. Marschark & H. E. T. Knoors (Eds), *Educating deaf learners: Creating global evidence base* (pp. 369-388). London, England: Oxford University Press.
- Rios-Habib, J. (2015) Social Skills Training for Children in the UAE. In: Al-Karam C.Y., Haque A. (eds) *Mental Health and Psychological Practice in the United Arab Emirates*. Palgrave Macmillan, New York
- Röll, J., Koglin, U., & Petermann, F. (2012). Emotion regulation and childhood aggression: longitudinal associations. *Child Psychiatry and Human Development*. 43(6), 909–923.
- Stoiber, K. C. (2011). Translating knowledge of social-emotional learning and evidence-based practice into responsive school innovations. *Journal of Educational and Psychological Consultation*, 21(1), 46-55.
- Sullivan, M. W., Carmody, D. P., & Lewis, M. (2010). How neglect and punitiveness influence emotion knowledge. *Child Psychiatry & Human Development*, 41(3), 285-298.

An overview of Social- Emotional competence in children

- Tangney, J. P., Baumeister, R. F., & Boone, A. L. (2004). High self-control predicts good adjustment, less pathology, better grades, and interpersonal success. *Journal of Personality*, 72(2), 271-322.
- van der Pol, L. D., Groeneveld, M. G., Endendijk, J. J., van Berkel, S. R., Hallers-Haalboom, E. T., Bakermans-Kranenburg, M. J. & Mesman, J. (2016). Associations between fathers' and mothers' psychopathology symptoms, parental emotion socialization, and preschoolers' social-emotional development. *Journal of Child and Family Studies*, 25(11), 3367-3380.
- Watanabe, N., Denham, S. A., Jones, N. M., Kobayashi, T., Bassett, H. H., & Ferrier, D. E. (2019). Working toward cross-cultural adaptation: preliminary psychometric evaluation of the affect knowledge test in Japanese preschoolers. *SAGE Open*, 9(2), 1-15.
- Wiefferink, C. H., Rieffe, C., Ketelaar, L., De Raeve, L., & Frijns, J. H. (2013). Emotion understanding in deaf children with a cochlear implant. *Journal of Deaf Studies and Deaf Education*, 18(2), 175-186.
- Yi, C. Y., Gentzler, A. L., Ramsey, M. A., & Root, A. E. (2016). Linking maternal socialization of positive emotions to children's behavioral problems: The moderating role of self-control. *Journal of Child and Family Studies*, 25(5), 1550-1558.

